

L'arbre domèstic

En aquesta vida he tingut molts secrets. Però un dels més grossos, potser el que estava més en pugna amb la veritat oficial, és el que ara trobo oportú d'explicar.

Un matí, en llevar-me, vaig veure que en el menjador de casa meva havia nascut un arbre. Però no us penseu: es tractava d'un arbre de debò, amb arrels que es clavaven a les rajoles in unes branques que es premien contra el sostre.

Vaig veure de seguida que allò no podia ésser la broma de ningú, i, no tenint persona estimada a qui confiar certes coses, vaig anar a trobar la policia.

Em va rebre el capità, amb uns grans bigotis, com sempre, i duent un vestit l'elegancia del qual no podria explicar, perquè el tapaven els galons. Vaig dir:

- Us vinc a fer saber que en el menjador de casa meva ha nascut un arbre de debò, al marge de la meva voluntat.

L'home, vós direu, es va sorprendre. Em va mirar una bona estona i després digué:

- No pot ésser.
- Sí, és clar. Aquestes coses no se sap mai com van. Però l'arbre és allí, prenent llum i fent-me nosa.

Aquestes paraules meves van irritar el capità. Va donar un cop damunt la taula amb la mà plana, va alçar-se i m'agafà una solapa. (Allò que fa tanta ràbia.)

- No pot ésser, dic -repetí-. Si fos possible això seria possible qualsevol cosa. Enteneu? S'hauria de repassar tot el que han dit els nostres savis i perdríem més temps del que sembla a primer cop d'ull. Estaríem ben arreglatssí en els menjadors de ciutadans qualssevol passessin coses tan extraordinàries! Els revolucionaris alçarien el cap, tornarien a discutor-nos la divinitat del rei, i qui sap si alguna potència, encuriosida, ens declararia la guerra. ¿Ho compreneu?
- Sí. Però, a despit de tot, he tocat l'arbre amb les meves mans.
- Apa, apa, oblideu-ho. Compartiu amb mi, només, aquest secret, i l'Estat pagarà bé el vostre silenci.

Ja anava a arreglar un xec quan es mobilitzà la meva consciència. Vaig preguntar:

- Que és d'interès nacional, això?
- I tant!
- Doncs no vull un cèntim. Jo per la pàtria tot, sabeu? Podeu manar.

Al cap de quatre dies vaig rebre una carta del rei donant-me les gràcies. ¿I qui, amb això, no es sentiria ben pagat?

De huisboom

In dit leven heb ik veel geheimen gehad. Maar één van de grootste, misschien hetgene dat de officiële waarheid het meest geweld aandeed, is wat ik nu zal vertellen. (trobo oportu?)

Op een ochtend, toen ik wakker werd, zag ik dat er in de eetkamer van mijn huis een boom geboren (gegroeid?) was. Maar denk nu niet (?): het ging hier om een echte boom, met wortels die door de tegels staken en takken die tegen het plafond duwden.

Ik zag onmiddellijk dat dit geen grap kon zijn (van niemand?), en, bij gebrek aan een geliefd persoon aan wie ik zekere dingen kon toevertrouwen, ging ik (op weg) naar de politie.

Ik werd ontvangen door de commissaris, met een grote snor, zoals altijd, en gekleed in een pak (uniform?) waarvan ik de elegantie niet zou kunnen beschrijven, omdat het werd bedekt door de decoraties. (de decoraties het zich benamen? Aan het zicht werd onttrokken?).

– Ik kom u laten weten dat er in de eetkamer van mijn huis een echte boom is gegroeid, buiten mijn wil.

De man, zult u zeggen, was verrast. Hij keek me een tijd lang aan en zei daarna:

– Onmogelijk.

– Ja, natuurlijk. Met deze dingen weet je nooit hoe ze gaan. Maar de boom staat daar, licht te vangen en (lastig te vallen,

Deze woorden irriteerden de commissaris. Hij gaf een klap met een platte hand op de tafel, stond op en pakte mijn revers vast. (Dat gebaar waar je zo kwaad om kan worden)

– Onmogelijk, zeg ik- herhaalde hij-. Als dat mogelijk zou zijn, zou wat dan ook mogelijk zijn.

Begrijpt u? Alles wat onze wijzen hebben gezegd zou herzien moeten worden en we zouden meer tijd verliezen dan je op het eerste gezicht zou zeggen. We zouden mooi klaar zijn als in de eetkamer van willekeurige burgers zulke buitengewone dingen zouden gebeuren! De revolutionairen zouden de kop opsteken en ons weer de goddelijkheid van de koning tegenspreken, en wie weet of één of andere mogendheid,, nieuwsgierig geworden, on de oorlog zou verklaren. Begrijpt u het?

– Ja. Maar, ondanks alles, heb ik de boom met mijn eigen handen aangeraakt.

– Goed, goed, vergeet het. Deelt u dit geheim alleen met mij en de Staat zal uw zwijgen goed betalen.

Hij ging al een cheque uitschrijven toen mijn geweten zich mobiliseerde. Ik vroeg:

– Is dat in het nationaal belang dan?

– Zeker!

– Dan wil ik geen cent. Voor het vaderland alles, weet u? Tot uw orders.

Na vier dagen kreeg ik een brief van de koning, om me te bedanken. En wie zou zich daarmee niet rijkelijk beloond voelen?